

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie uniewinnionego **K. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 marca 2015 r.,

z urzędu w przedmiocie dopuszczalności kasacji

na podstawie art. 531 § 1 kpk w zw. z art. 530 § 2 kpk i w zw. z art. 429 § 1 kpk

p o s t a n o w i ł :

- 1. kasację pełnomocnika Gminy G. pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. zwrócić Gminie G. uiszczoną opłatę od kasacji w kwocie 450 zł;**
- 3. wydatkami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – Gminy G. co do K. P. została wniesiona przez osobę nieuprawnioną. W wyroku sądu I instancji przypisano K. P. przestępstwo przywłaszczenia mienia powierzonego na szkodę członków [...] Spółdzielni Mieszkaniowej „C.” w C.. W żadnym elemencie tego przestępstwa nie wskazano na naruszenie dobra prawnego Gminy G. – w przeciwieństwie do opisu czynu przypisanego drugiemu z oskarżonych H. F. (udaremnienie zaspokojenia wierzyciela - art. 300 k.k.). W apelacji kwestia ta była przedmiotem zaskarżenia (zarzut obrazy art. 7 k.p.k.), chociaż już w kontekście kształtu zarzutu aktu oskarżenia (zakres skargi uprawnionego oskarżyciela) działanie na szkodę Gminy G. nie znalazło swojego odbicia, co winno skutkować

rozważeniem w postępowaniu sądowym zakresu działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego (tylko co do czynu H. F.). Obowiązek ten winien być realizowany także przez sąd II instancji, który winien sprawdzić czy Gmina G. jest uprawniona do zaskarżenia wyroku co do K. P. w kontekście przyjętego opisu czynu i uwzględniając sposób odkodowania zawartości przepisu art. 49 § 1 k.p.k. Krąg pokrzywdzonych w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k. ograniczony jest bowiem zespołem znamion **czynu będącego przedmiotem postępowania** oraz czynów współukaranych, co skutkuje koniecznością ustalenia naruszenia normy karnej, określenia przedmiotu i zakresu tej normy oraz poszukiwaniem związku pomiędzy znamionami czynu a zagrożeniem dobra prawnego konkretnego podmiotu. Obecnie w sytuacji, gdy wyrok sądu I instancji z tak ujętym opisem uzyskał status prawomocności, jest oczywiste, że nie sposób dopatrzeć się wymaganego art. 49 § 1 k.p.k. związku pomiędzy rozstrzygnięciem co do tego czynu, a dobrem prawnym Gminy G., które miałyby zostać bezpośrednio naruszone lub chociażby zagrożone w taki sposób opisanym zachowaniem K. P. Z tego powodu skoro Gmina G. nie ma w tej sprawie – co do czynu K. P. – statusu pokrzywdzonego (a zatem i oskarżyciela posiłkowego), to jest ona podmiotem nieuprawnionym do inicjowania postępowania kasacyjnego (nie jest stroną w odniesieniu do tego czynu). Z tego powodu kasacja nie powinna zostać przyjęta przez przewodniczącego wydziału karnego sądu II instancji (art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.). Jest również jasne, że gdyby fakt ten został dostrzeżony, to nie było podstaw do wzywania do uiszczania opłaty od kasacji. Skoro jednak kasacja ta została przyjęta, to Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. przyjętą kasację pozostawił bez rozpoznania jako wniesioną przez osobę nieuprawnioną. Wprawdzie przepis art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 k.p.k. i art. 518 k.p.k. nakazuje przy takim rozstrzygnięciu (zob. też art. 527 § 2 k.p.k.) obciążenie kosztami postępowania kasacyjnego osobę, która złożyła środek zaskarżenia, jednakże takie orzeczenie byłoby niesłuszne, skoro opłata od kasacji w ogóle nie powinna zostać pobrana, albowiem należało odmówić przyjęcia kasacji już na etapie postępowania przed sądem II instancji.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.

